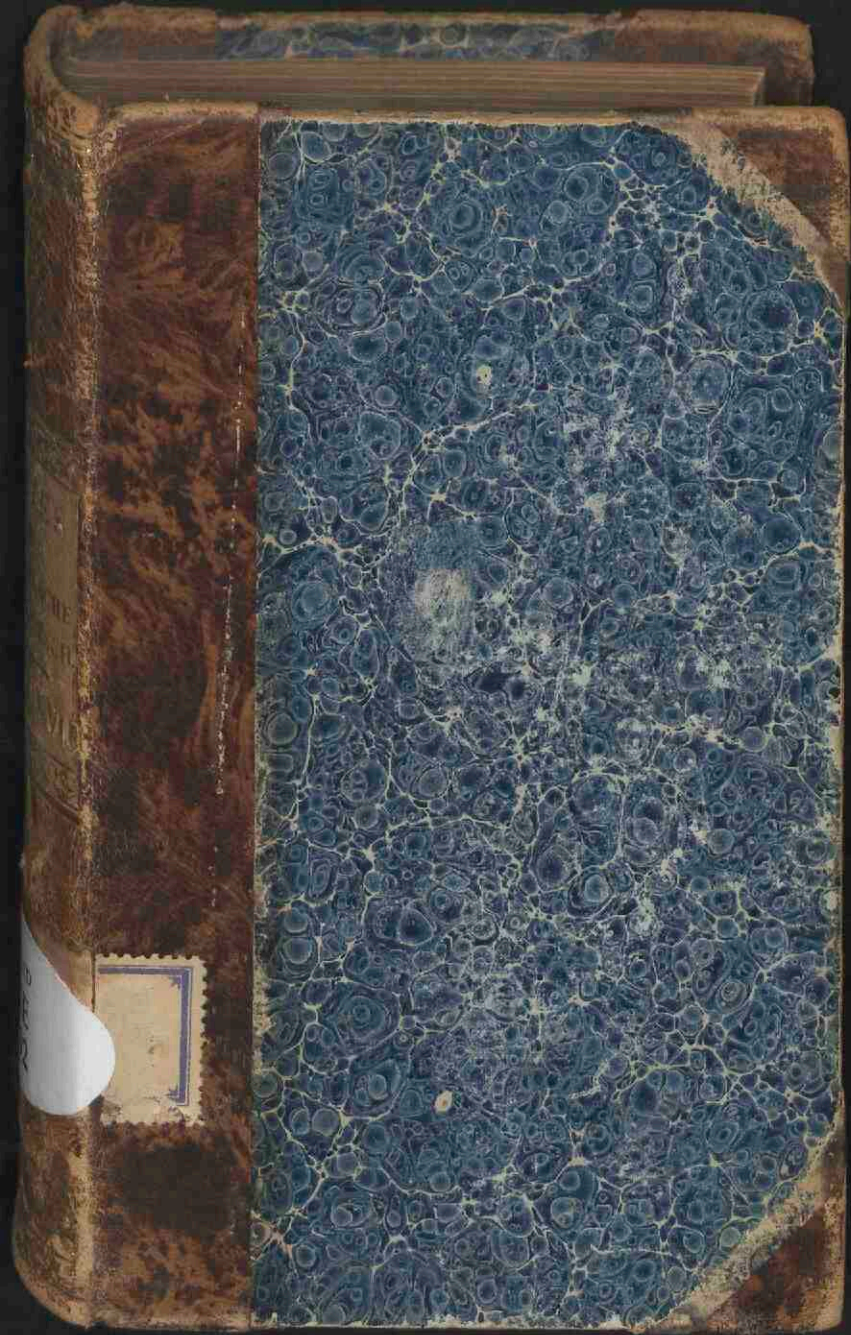
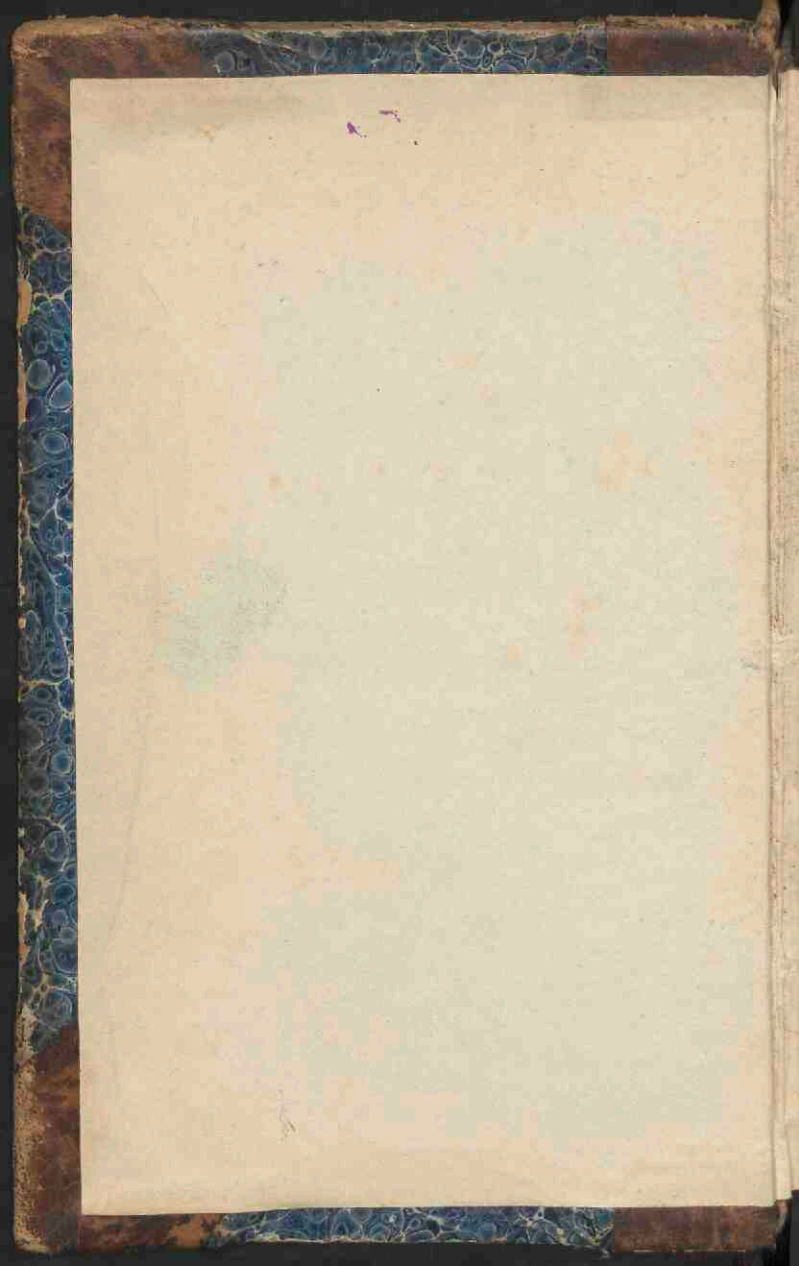

Het "Onze Vader".

<https://hdl.handle.net/1874/354601>

I a 368.

PKE 1332

153-168

Bibl. Hendrik Kraemer Inst.

7110 043 0204

117

22.

(1)

Nederlandsch Zendinggenootschap

I $\frac{7}{21}$

Wie kent het Onze Vader niet! Wij leerden het reeds als kinderen, wij hoorden het menigmaal bidden in onze openbare godsdienstoefeningen, wij hebben het vaak op de lippen genomen om daarmede onze wenschen en belangen aan God op te dragen. Helaas! niet zelden ook werd het gedachteloos, zonder ernst, zonder heilige stemming uitgesproken. Dat is diep te betreuren. En als wij ons daaraan schuldig gevoelen, hoezeer hebben wij ons dan te schamen en voor God te verootmoedigen. Hoe, als wij één oogenblik nadenken, tot wien wij ons richten, wanneer wij dat: *Onze Vader, die in de hemelen zijt*, uitspreken, moet dan geen eerbied ons bezielen? LUTHER heeft gezegd: »God wil ons daarmede lokken, en ons doen gelooven, dat Hij waarlijk onze Vader is en wij zijne kinderen zijn; opdat wij getroost en met goed vertrouwen Hem bidden zouden, gelijk rechtgeaarde kinderen hunnen lieven vader bidden.» Het is dus Vaderlijke goedheid en barmhartigheid,

die ons dit gebed in den mond gelegd heeft. En zullen wij het op de rechte wijze bidden, dan moet datgene, wat wij van God in ons gebed vragen, ook waarlijk de vurige begeerte van ons hart zijn. Het zou toch spotten zijn met God en zijnen Vadernaam, indien het ons om het even ware, of dat, wat wij, naar het bevel onzes Heeren, van God vragen, ook werkelijk geschiedde. Daarom kan niemand, die het Onze Vader van harte bidt, omtrent de heilige zaak der zending onverschillig zijn. Integendeel, dit gebed, zoo vaak hij het opzendt naar boven, moet hem dan een wekstem tot deelneming aan die zaak zijn. Vergunt mij, lezers, u dit kortelijk te mogen aanwijzen. En God gebiede daarover zijnen onmisbaren zegen!

Het Onze Vader legt ons deelneming aan de zendingzaak als het recht en den plicht van een kind des Hemelschen Vaders op. Wat toch leerde JESUS ons vóór alle dingen vragen? *Uw naam worde geheiligd. Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.* Wie zoo tot den Vader in de hemelen spreekt, maakt diens zaak tot de zijne. Het is het recht van een kind, te ijveren voor de eer zijns vaders. Het is tegelijk zijn plicht.

Gij bidt: *Uw naam worde geheilgd.* Is het u daarmede ernst, dan is het uwe begeerte, dat de naam des Vaders door u, door al uwe huisgenooten, ja, over geheel de wereld geprezen en verheerlijkt worde. Anders is uw gebed lippenwerk en huichelarij. Maar nu, daar buiten in de heidenwereld buigen nog millioenen de knie voor stomme afgoden; zij kennen den naam van den eenigen waren God niet; in hunne harten staat de naam van Vader niet geschreven; door hunne lippen wordt die naam niet geprezen. Moet dan uwe ziel niet bezwijken van verlangen, dat ook onder de arme heidenen de naam van Hem geheilgd worde, die zich aan u als Vader heeft geopenbaard en die zijne eer aan geen anderen geven wil? Moet het uwe begeerte niet zijn; dat ook die arme heidenen het woord Gods rein en zuiver leeren kennen, opdat ook zij, als kinderen Gods, heilig daarnaar leven mogen?

Gij bidt: *Uw koninkrijk kome.* Bidt gij dat in oprechtheid des harten, dan wenscht gij vurig, dat het Rijk van genade en waarheid meer en meer uitgebreid worde. En onverschillig kan het u niet zijn, dat nog zoo vele landen als gesloten zijn voor het Evangelie. Gij hebt wel eens eene wereldkaart gezien met groote zwarte plekken, die aanduiden, dat het waarachtige Licht, dat

alle menschen bestralen moet, zullen zij waarlijk gelukkig zijn, daarhenen nog niet is doorgedrongen, maar dat dáár de vorst der duisternis nog het gebied voert. Kondt gij dat zien, zonder te gevoelen, dat men onmogelijk oprecht bidden kan: *Uw koninkrijk kome*, zonder zich aan de zending-zaak te laten gelegen liggen; zonder, naar de gave en genade u verleend, mede te werken, dat de tempels en altaren der afgoden vernietigd worden en het koninkrijk Gods ook onder de heidenen kome? God wil, dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen. God wil, dat een iegelijk, die den Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe. Maar die heidenen, *hoe zullen zij in Hem gelooven, van wien zij niet gehoord hebben? hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?* Dat is juist de taak en het doel der zending, predikers van het Evangelie tot de heidenen te zenden, opdat zij gelooven in den Zoon van God en door dat geloof het eeuwige leven hebben. En gij die bidt: *Uw koninkrijk kome*, gij zoudt die taak en dat doel der zending niet ondersteunen. Dan verzaakt gij uw recht en verzuimt uwen plicht als kind des Hemelschen Vaders.

Gij bidt: *Uw wil geschiede, gelijk in den hemel,*

alzo ook op de aarde. Begeert gij dat waarlijk, is het waarlijk de wensch van uw hart, dat de wil, het gebod van uwen Vader op aarde volbracht worde met die gewilligheid en van-zelfsheid, waarmede de Engelen God gehoorzamen, dan doet gij daartoe ook wat in uw vermogen is. Gij zelf geeft dan aan de uwen het voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods bevelen. Gij wekt dan in uwen kring, in de plaats waar gij woont, in de gemeente waartoe gij behoort, anderen, op wie gij invloed hebt, door woord en voorbeeld daartoe op. Gij schroomt dan niet, alle ongehoorzaamheid aan God, onder welken vorm zij zich ook openbare, te bestrijden en te bestraffen. Maar gij beperkt u immers niet tot uwen naasten kring met dezen arbeid der liefde. Hoe, gij hebt gebeden: *Uw wil geschiede op de aarde.* Gij hebt dus in uw gebed aan de gansche aarde gedacht. En gij zoudt niets doen voor die duizenden en millioenen, die Gods wil nog niet kennen, op wie gij door uw woord en voorbeeld niet kunt werken; maar wier belangen gij toch kunt behartigen door het werk der zending te ondersteunen? Dat kan niet zijn! Wie van zijn recht als kind gebruik maakt en biddende tot den Vader gaat, hij mag zijn plicht als kind niet vergeten. Groote voorrechten leggen dure verplichtingen op.

Of meent gij wellicht, dat gij niets doen kunt, opdat Gods naam geheiligd, zijn wil volbracht worde en zijn koninkrijk kome. Zegt gij bij u zelve, dat is niet eens menschen, maar Gods werk. Het is zoo, niemand komt tot den Vader dan door den Zoon. Niemand komt tot den Zoon, tenzij de Vader hem trekke. Niemand kan zeggen, JEZUS CHRISTUS den Heer te zijn, dan door den Heiligen Geest. Geen mensch kan een ander mensch bekeeren. Maar indien dat iets bewijzen zou tegen het werk der zending, dan had onze Heer de apostelen ook niet moeten uitzenden in de wereld, en het predikambt niet moeten instellen. Heeft Hij echter geboden, het Evangelie aan alle schepselen te prediken, en heeft Hij ons het kinderrecht gegeven, te bidden om de heiliging van Gods naam, de komst van Gods rijk, de volbrenging van Gods wil, zoo heeft Hij ons daarmede tot medearbeiders Gods, tot medehelpers aan de redding der arme heidenen gemaakt. En het past ons daar niet te vragen, wat ons gebed baten zal tot bekeering der heidenen. Als het ons waarlijk ter harte gaat, dat het licht des Evangelies ook doordringe in het land der duisternis, dan gevoelen wij ons gedrongen, daarom te bidden. En als wij vurig daarom bidden, dan beseffen wij ook onzen plicht, om naar onze

krachten mede te werken, om boden des Evangelies uit te zenden in de heidenwereld.

Of zult gij zeggen, dat het u daartoe aan middelen ontbreekt? Zult gij zeggen, dat als gij iets over hebt, in uwe nabijheid zoo vele behoeften te bevredigen zijn, dat gij aan de arme heidenen waarlijk niet denken kunt? Ziet toe, dat gij u niet bezondigt tegen den rijken God, die rijk is over allen, die Hem aanroepen. Het Onze Vader herinnert ons, dat het ons aan de middelen tot ondersteuning der zending niet ontbreekt. De vierde bede luidt: *Geef ons heden ons dagelijksch brood.* In de eerste drie beden heeft de Heer ons niet slechts vergund, maar ook bevolen de groote aangelegenheden van Gods koninkrijk tot de onze te maken. Hij heeft ons alzoo de zorg voor de arme heidenen op het hart gebonden. Nu kan de vraag in ons opkomen: van waar verkrijgen wij brood, om die allen te verzadigen? Vanwaar de middelen om de oorlogen des Heeren te voeren? Want oorlog voeren is kostbaar, en dat geldt ook van de oorlogen tegen het rijk en de macht des satans. Als een aardsch koning ten oorlog gaat, dan legt hij aan zijne onderdanen belastingen op, om de kosten van den oorlog goed te maken. Zou God niet

eveneens mogen doen, daar zijne toch het zilver en goud is; ja, al het zilver en goud, dat de menschen in hunne kisten en kasten hebben? Hij doet het ook, maar niet met dwang en geweld; want den blijmoedigen gever heeft Hij lief. Maar dit is de hoofdzaak, dat Hij ons in onze armoede op Zijnen rijkdom wijst, want de Zoon Gods leerde ons bidden: *Geef ons heden ons dagelijksch brood.* Daarmede wordt ons allereerst herinnerd, dat wij niet zoo arm zijn, als wij vaak meenen en ons aanstellen, daar wij een rijken Vader hebben, die gaarne en mildelijk geeft, en ons uitdrukkelijk bevolen heeft, Hem daarom te bidden.

Gij zult wellicht de bedenking maken, dat JESUS ons bloot voorgeschreven heeft, om dagelijksch brood te bidden, dat is, om datgene wat wij voor den nooddrift des ligchaams noodig hebben. Gij hebt recht; maar uit de mildheid, waarmede God geeft, kunt gij opmaken, wat Hij, de getrouwe en barmhartige, onder den nooddrift des lichaams rekent. Of zijn, Gode zij dank, de toestanden onder ons niet alzoo, dat velen nog iets meer hebben, dan zij voor het lichaam bepaaldelijk noodig hebben? Ja, er zijn menschen, die weten wat het zegt, werkelijk om het dagelijksch brood te bidden, en uit te zien naar de verhooring dier bede, Maar hoe velen weten dat

niet. Van hoe velen kan gezegd worden, dat, naar mate God meer geeft, zij zich te meer behoeften scheppen, in plaats van te bedenken, waartoe God den overvloed gaf. Een getrouw huisbezorger moet vóór alle dingen kunnen rekenen. Welnu, berekent eens, wat er van het dagelijksch brood overblijft, nadat de noodigste behoeften van U en de uwen bevredigd zijn. Dan zult gij moeten erkennen, dat er nog wel, al is het maar een kruimeltje overblijft, om de zendingzaak te ondersteunen. Laat het u zijn, als of op al uw geld het woord des Heeren geschreven stond: *Mijne is het zilver en het goud*; dan zult gij het met geheel andere oogen aanzien dan vroeger.

Bidden verzuimt niet; geven verarmt niet. Ziedaar twee spreuken, die wij niet genoeg kunnen bedenken. Het is een oude levensregel. *Bid en arbeid!* Het eerste doet men vaak haastig af, uit vrees dat men het laatste zou verzuimen. Bij het geven rekent men menigmaal verkeerd. Menigeen meent, dat men wegwerpt, wat men geeft, en men leent het toch aan den Heer, die de hoogste interest betaalt. Wat nu de bedenking betreft, dat men in zijne nabijheid genoeg te geven heeft, en daarom aan hen, die buiten zijn, en dus ook aan de heidenen niet denken kan, wie weet niet, dat deze bedenking weinig betee-

kent. Zij die haar maken, doen meestal noch het eene, noch het andere. Als iemand maar eerst geleerd heeft dat het brood des levens meer is dan het brood des lichaams, dan ziet hij weldra in, dat hij de lichamelijk armen niet behoeft te vergeten, om de geestelijk armen met zijne gaven bij te staan. Van niemand, die werkzaam deel nam aan de zendingzaak, kan gezegd worden, dat hij daarom de barmhartigheid jegens de armen in zijne nabijheid verzuimd heeft. Maar hij is begonnen, zijne gaven beter te regelen, om zich ook daarin als een getrouw huisbezorger over de gaven Gods te betoonen.

Ontbreekt het ons alzoo niet aan middelen, om goed te doen, laat ons dan voor alle dingen vragen, waar de grootste behoeften zijn; dan zal ons oog zich gewis op de groote ellende der heidenen richten. Het Onze Vader stelt ons den grooten nood der heidenwereld duidelijk voor oogen. De laatste twee beden spreken ons hiervan. Wij bidden: *Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.* Verstaat gij het gewicht dier bede? Waar vergeving der zonden is, daar is ook leven en zaligheid. Zonder vergeving dus geen leven, geen zaligheid, maar dood en rampzaligheid. Als gij dat nu verstaat, als gij uit de diepte uws harten hebt leeren

bidden: *Vergeef mij mijne schulden!* als daar waarlijk eene ernstige begeerte naar vergeving in u is, zoudt gij daar niet met ontroering denken aan de ellende van hen, die ook vergeving behoeven, maar hunne ellende door de zonde niet kennen en alzoo den dood tegengaan? Want de bezolding der zonde is immers de dood? Ach! in welk een nood verkeeren dan niet de heidenen! Daar is geen gebod Gods, of het wordt door hen overtreden. Het eerste gebod luidt: *Gij zult geene andere goden voor mijn aangezicht hebben.* En in de heidenwereld ontdekken wij overal zoo afschuwelijke afgoderij, dat de grootste droefheid zich van ons moet meester maken bij de gedachte, hoe diep de mensch, naar Gods beeld geschapen, zinken kan. Roepen wij het tweede gebod ons voor den geest, dan zien wij bij de heidenen beeldendienst, tooverij, leugen en bedrog. Van het derde en vierde gebod zullen wij zwijgen. Wij kunnen ons voorstellen, hoe het daarmede bij hen gesteld is. Maar hebt gij wel gehoord hoe het vijfde gebod door velen hunner met voeten getreden wordt? Hebt gij gehoord, hoe doodslag, overspel, dieverij, lastering, alle zonden tegen de overige geboden onder hen dagelijks gepleegd worden? O zegt, dat alles u voorstellende, kunt gij dan bidden: *vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven*

onzen schuldenaren, zonder te denken aan den grooten nood der heidenen? Zij weten niets van een God, die menigvuldiglijk vergeeft; niets van JESUS CHRISTUS, in de wereld gekomen, om zondaren zalig te maken. Welk een wekstem ligt dan ook in de vijfde bede van het *Onze Vader*, om de zendingenzaak te ondersteunen.

En niet minder in de laatste bede: *Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze*. Wie eenigszins de wereld en hare verzoeking en heeft leeren kennen, wie eenigszins gevoelt, hoe hij elk oogenblik in gevaar is, weder een prooi der zonde te worden, hij zal gedurig behoefte hebben, om deze bede op te zenden. Maar als reeds in een christenland, in eene christen-maatschappij nog zooveel gevaar van zondigen is, hoe moet het dan niet in de heidenwereld zijn. Ach! daar kan men de zonde beschouwen als behorende tot de zeden en gewoonten des volks. En juist die treurige toestand biedt aan de zending zoo groote, zoo moeilijk te overwinnen zwaarigheid, dat alleen een vast geloof aan de wereld-overwinnende kracht van het Evangelie, en de blijdschap die onverdeelde gehoorzaamheid aan het bevel des Heeren schenkt, voor moedeloosheid en ontrouw kan bewaren. Ja, alle vrienden der zending hebben wel reden om te bidden: Hemelsche

Vader! leid ons niet in die verzoeking, dat wij alleen op de geringe uitkomsten van het zending-werk, en niet eeniglijk op uw woord en uwe belofte zouden zien.

Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Rijk van zin is die bede. In 't kort bidden wij hiermede, dat de Hemelsche Vader ons hier beneden tegen alle kwaad des lichaams en der ziele beware, tegen alles, wat ons waarachtig heil zou kunnen schaden, en ons eens, als de laatste ure voor ons slaat, uit genade een zalig einde schenke, en uit dit jammerdal ons opneme in zijn vaderhuis. Wij, die zoo bidden, hebben de heerlijkste uitzichten en verwachtingen. Dit is de belofte, die God ons belooft heeft, het eeuwige leven. Als kinderen zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods, medeërfgenen van CHRISTUS. Te midden van al de ellende der zonde en al de jammeren der verzoeking hier beneden, richten wij het oog naar boven. En als het wel met ons is, grijpt bij dien blik naar omhoog een heilig heimwee ons aan. Maar heidenen kennen dat heimwee niet. Heidenen kunnen niet bidden om eene zalige stervensure. Zij weten niet wat dat zegt. Verlossing van de zonde, die de aarde tot een jammerdal maakt, kennen zij niet. Maar ziet, ook de heidenen wil God tot zijne kinderen

maken. Ook hun wil Hij zijn vaderhuis ontsluiten. Gij dan, die hebt leeren bidden om verlossing van allen aardsehen nood, ook van den grootsten, den nood der zonde; gij dan, die weet, dat gij een hemel tegengaat, ontfermt u over der heidenen ellende, gelijk gij wenscht, dat God zich over u ontferme, als uwe ure zal geslagen zijn. Ziet toe, dat niet eens de heidenwereld u aanklage voor den troon des eeuwigen Rechters.

Maar is het niet eene hopelooze arbeid, dat zendingwerk? Is het doel, dat men zich daarbij voorstelt, niet te groot en te moeilijk? Lezers! de zending staat in de dienst van eenen almachtigen Heer, op wiens bevel en belofte zij geschiedt. Daarop wijst ons het godverheerlijkend besluit van het Onze Vader: *want uw is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Het koninkrijk, de heerschappij over de wereld, is des Vaders.* Hoe, indien Hij alle koninkrijken en dus ook alle volken der wereld in zijne hand heeft, ligt daarin niet een voldoende troost, bij het zien der vele, vaak onoverkomelijk schijnende hinderpalen, welke het zendingwerk in den weg staan. Is het koninkrijk des Vaders, dan is de strijd, dien de zending voert, een eerlijke, wettige strijd, om den vorst

der duisternis, die een onwettig troonroover is, uit zijn gebied te verdringen; want de wettige Koning moet heerschen in het midden zijner vijanden. En ja, zoo zien wij het bereids. Het machtig rijk van onzen God breidt zich uit ook in het land der afgoden. Voor Hem moet alle macht en geweld zwichten. Maar is dat zoo, zouden wij dan lafhartig terugtreden, waar God ons gebiedt, ook de verste heidenen tot zijn genaderijk te roepen, opdat zij het rijk der heerlijkheid deelachtig worden.

De kracht is des Vaders. Als wij dan arbeiden in Zijne dienst, zal het ons aan de kracht niet ontbreken. De Eeuwige God, de Heer, de Schepper van de einden der aarde wordt moede noch mat. Er is geene doorgronding van zijn verstand. Hij geeft den moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geene krachten heeft. De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen; maar die den Heer verwachten zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen loopen, en niet moede worden, zij zullen wandelen en niet mat worden. Dat staat er geschreven. Dat is de belofte Gods. Het vertrouwen op zijne kracht wordt nooit beschaamd. Zonden wij dan voor de wapenen en bolwerken van den vorst der duisternis verschrikken, als wij naar het bevel van onzen Heer mede arbeiden,

om het Evangelie aan alle volken te prediken? Neen, wij weten, van waar onze hulp en kracht moet komen, en dat wetende, versagen wij niet.

De heerlijkheid is des Vaders. Hij kan dus Zijne eer aan geen anderen geven en Zijnen roem niet den afgoden. Ziet Zijne eer is met het welslagen der zending gemoeid. Zou Hij zijne eer niet handhaven? Zou Hij het werk niet zegenen van allen, die Zijne eer tot de hunne, Zijne aangelegenheden tot de hunne maken? Ongetwijfeld. Juist daarin, dat de zending Gods werk is, en Gods heerlijkheid bedoelt, juist daarin ligt de zekerheid, dat zij zal overwinnen. Alle beletselen, alle hinderpalen zullen wegvallen, maar op den tijd Gods, wiens *het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid is in der eeuwigheid.* Daarop zeggen wij geloovig *Amen*, het zal waar en zeker zijn!

Lezers! moge dat geloof meer in u en in mij leven. Schamen wij ons over ijverloosheid, traagheid, twijfelmoedigheid, versaagdheid met betrekking tot de zendingzaak. En zoo vaak wij het *Onze Vader* bidden, of hooren bidden, bedenken wij dan, hoe het eene krachtige wekstem is tot ijverige deelneming aan het werk der zending.
